

Věra Učeň Králová

Životopis

**Základní škola
Světlá**

Věra Učeň Králová se narodila 2. února 1940 v Praze. Se svým o dva roky mladším bratrem, matkou a otcem žili v bytě v Dejvicích. Její nejstarší vzpomínka z dětství je z jejích pěti let, kdy byla za války bombardována Praha a ona se s rodinou schovávala ve sklepě. Její otec byl vyučený zedník a v roce 1948 si založil vlastní stavební firmu. Ve firmě měl šest zaměstnanců, což nebylo moc, ale více mít v této době nemohl. V roce 1957 ho jako živnostníka zavřeli, protože se své firmy nechtěl vzdát a nechtěl ji uzavřít. Věřina matka byla v té době v domácnosti, nemohla sehnat práci, a tak měli v podstatě nulový příjem. „*To jsem si vždycky říkala, že doufám, že už nikdy v životě tohle nezažiju. Protože jsme se měli docela dobře a pak najednou nic.*“ Vzpomíná paní Věra. Nejvíce se bála, aby mohla dostudovat poslední rok střední školy.

Ze základní školy má celoživotní přítelkyni Alenu, se kterou se vídá dodnes. Ve čtrnácti letech nastoupila na uměleckoprůmyslovou střední školu na Žižkově, kde vystudovala truhlářinu. Tam se také seznámila se svojí první, a nakonec i poslední láskou Jaroslavem. S Jaroslavem na střední škole chodila, ale rozešli se. Nakonec to byl ale právě on, za kým se do Čech po smrti svého prvního manžela Erika vrátila.

V období pražského jara byla paní Věra na mateřské dovolené. S manželem a prvorozenou dcerou Veronikou bydleli u manželových rodičů v Plavecké na Novém Městě. Zažádali si o výjezdní doložku a měli v plánu jet na dovolenou do Turecka.

Po příjezdu ruských vojsk a zkušenosti s otcem z padesátých let se nakonec rozhodli doložku využít k cestě do Rakouska za manželovými příbuznými a případné emigraci.

Příbuzní jim půjčili svoji letní vilu a manžela zaměstnali. Věřin manžel předtím, než odjeli do Rakouska, prováděl po Praze švédské architekty. V Rakousku manželé zůstat nechtěli, a tak se po půl roce na švédské architekty obrátili. Ti panu Erikovi nabídli zatím na rok místo ve Švédsku. Naše pamětnice po přestěhování do Stockholmu trávila hodně času v bytě sama s malou dcerou. Neměla knihy, rozhlasu a televizi nerozuměla, nedomluvila se...

Jediné, čím se mohla zabavit, byly karty – pasiáns. Od té doby karty do ruky již nikdy nevzala. Asi po šesti měsících začala chodit na kurz švédštiny, aby se dorozuměla. Posléze i ona dostala práci v oboru, který v Čechách studovala – navrhování velkokuchyní a jídelen. Ve svém povolání byla úspěšná a věnovala se mu po celý profesní život.

V roce 2002 zemřel její manžel na rakovinu. Rok nato se paní Věra vydala do Česka navštívit svou celoživotní kamarádku. Vzpomínala na svou první lásku ze střední školy – pana Jaroslava Učně, se kterým se dlouho neviděla a neměla na něj kontakt. Nahlížela do telefonních seznamů s tím, že příjmení Učeň není tak časté, a kontakt skutečně našla. Několikrát se mu snažila dovolat, ale nikdo to nebral. Nadiktovala na záznamník své telefonní číslo, ale páska záznamníku v polovině čísla skončila. Pan Jaroslav zavolał jejímu bratrovi, a nakonec se mu podařilo se s Věrou spojit. Po dlouhé době se sešli na Václavském náměstí „pod koněm“ tak jako kdysi. A tak začalo druhé manželství naší pamětnice.

Koupili si a zrekonstruovali dům v Mirošovicích, ve kterém jsme paní Věru navštívili i my. S manželem Jaroslavem jsme se bohužel nesetkali. I tento partner zemřel na rakovinu. Přesto paní Věra říká: *„Dnes jsem se svým životem spokojená, celý život jsem dělala práci, která mě bavila, zažila jsem dvě manželství. První bylo takové klidné, rodinné. A to druhé, to bylo dobrodružství ...”* Její poselství pro mladé lidi zní: *„Najděte si povolání, které vás bude bavit, protože v práci trávíme velkou část svého života.“*